

ת"פ (חיפה) 39613-05-23 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' תומר לוי ע"י

ת"פ (חיפה) 39613-05-23 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' תומר לוי ע"י ואח'שלום חיפה
ת"פ (חיפה) 39613-05-23
מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

נגד

1. תומר לוי ע"י

ב"כ עו"ד אבי חימי

2. אשר אלגאלי ע"י

ב"כ עו"ד ליאור שטנצר

בית משפט השלום בחיפה

[16.12.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

גזר דין

הנאשמים - קציני משטרה (נאשם 2 קצין משטרה בעבר) - הודו שביום 28.12.22 תקפו את המתלונן, ברם ביקשו להימנע מהרשעתם בדיון. שאלת הרשעתם של הנאשמים היא שעומדת במוקד הדיון.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד הרלבנטי לאישום הנאשם 1 נשא דרגת רפ"ק ושימש כקצין אג"מ בתחנת משגב (להלן: "התחנה"). הנאשם 2 נשא באותה עת דרגת פקד ושימש כקצין מודיעין ובילוש בתחנה. ביום 28.12.22, בשעות הבוקר, השתתפו הנאשמים בפעילות משטרתית יזומה של התחנה בעראבה ומר מוחמד נוראללה (להלן: "המתלונן"), שהבחין בפעילות, החל לצלמה באמצעות הטלפון הנייד שברשותו. לקראת סיום הפעילות המתלונן התקרב למקום שבו היו הנאשמים, הנאשם 1 דרש ממנו לעזוב את המקום והמתלונן החל לסגת, ברם הנאשם 1 ירק לעברו, תוך שהוא בועט קלות ברגלו. בתגובה, המתלונן אמר "טפי עליכם" וכשהנאשם 1 החל לרדוף אחריו, הוא נמלט רגלית מהמקום והמשיך בריצה לגבעה סמוכה, למרות שהנאשם 1 צעק לו לעצור.

שוטרים שהיו במקום, ביניהם הנאשם 2, החלו במרדף אחרי המתלונן, עד שהוא עצר ואחד השוטרים הגיע למקום, אחז בידו של המתלונן והשתלט עליו. לפתע, בעוד המתלונן מוחזק בידו של השוטר, הנאשם 2 התקרב אליו, חבט בראשו באמצעות ידיו, הפילו ארצה ובעוד המתלונן שכוב על בטנו, התיישב עליו הנאשם 2 בחלק גופו התחתון, מנע ממנו תזוזה ובעט בפלג גופו התחתון של המתלונן. בהמשך לאירוע המתואר לעיל המתלונן הובל לניידת, ובטרם הכנסתו לניידת לחש לו נאשם 1: "אני תומר לוי, אני אזיין את אמא שלך".

כתב האישום ממשיך ומספר כי בתום הפעילות ערך הנאשם 2 דו"ח פעולה שבמסגרתו הוא תיאר כיצד המתלונן נחבל, בידעו כי תיאורו אינו תואם את השתלשלות האירועים. בהמשך היום, לאחר שתיעוד חזותי של האירוע הועבר ליחידה שבה משרתים הנאשמים, ערך הנאשם 2 דו"ח הבהרה, שבו הוסיף תיאורים, בידעו שלא כך קרו הדברים בפועל.

תסקיר המבחן בעניינו של נאשם 1

2. התסקיר מיום 14.10.24 מלמד כי הנאשם בן 44, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאי 7-17, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, שירת כקצין בצנחנים, עם שחרורו השתלב בלימודי חינוך גופני ובסיום לימודיו חזר לשירות קבע כקצין כושר קרבי למשך שנתיים. לאחר שחרורו בשנית, הנאשם עבד כמורה לחינוך גופני בבתי ספר ובמקביל החל בהליכי גיוס למשטרת ישראל. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם גויס למשטרה בשנת 2011 ובמהלך השנים שירת בתפקידים שונים ומגוונים, זכה לקידום מהיר ואף השלים תואר שני בביטחון לאומי באוניברסיטת חיפה.

בהתייחס לביצוע העבירה, הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו וגילה צער וחרטה עמוקים בגינם. לדבריו, במסגרת תפקידו כקצין אג"ם, הוא נדרש לעבודה מאומצת ואינטנסיבית עם גורמים עברייניים, במסגרת החינוך עמם נחשף ללחצים ואיומים מצדם ואותם לחצים השפיעו על התנהגותו באירוע הנדון. הנאשם מסר כי הוא מכיר בכך שפעל באימפולסיביות ומבין טוב יותר את כישלונו ההתנהגותי ואת ההשלכות של מעשיו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות תפקוד טובות ויכולות אישיות גבוהות, מנהל אורח חיים פרודוקטיבי שמבוסס על ערכים של תרומה לקהילה ולסביבה ואינו זקוק לטיפול. עוד עלה רושם כי ההליכים המשפטיים מהווים גורם הרתעה משמעותי עבור הנאשם ומכאן שירות המבחן העריך שהעבירה בוצעה בעקבות לחצים שעמם הנאשם התמודד במסגרת תפקידו ושקיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה בעתיד.

בהתייחס לשאלת ההרשעה, שירות המבחן העריך שהרשעה עלולה להטיל בנאשם סטיגמה עבריינית ולמנוע את המשך עבודתו במשטרה. לפיכך, ובשים לב לנטילת האחריות המלאה והבעת החרטה העמוקה, שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 160 שעות.

תסקיר המבחן בעניינו של נאשם 2

3. התסקיר מיום 26.9.24 מלמד כי הנאשם בן 37, נשוי ואב לשני ילדים (בני 4 ו-9), סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, ולאחר מכינה קדם צבאית, שירת שירות צבאי מלא כלוחם בסיירת גולני ובמהלך השירות תרם תרומת מח עצם. לאחר שחרורו הנאשם עבד במשך שנתיים כמאבטח בבית המשפט בנצרת ובמקביל עבד כמדריך בתנועת "אחריי", שמטרתה הכנת בני נוער לשירות קרבי בצה"ל. בהמשך, הנאשם התגייס למשטרה ושירת במשך עשור ביחידת העיקוב, כאשר במהלך השנים התקדם והפך למפקד היחידה. במהלך השירות במשטרה הנאשם סיים לימודי תואר ראשון, בשנת 2020 עבר לשרת כקצין מודיעין ובילוש בתחנת משגב ולפני כשנה, על רקע ההליך הפלילי, עבר לשרת כקצין תעבורה בתחנת נוף הגליל. התסקיר מלמד כי בחודש אוגוסט 2024 הנאשם עזב את המשטרה, התקבל לתפקיד מנהל אבטחה בקריית הממשלה בנתניה וצפוי להתחיל את תפקידו בקרוב, בכפוף לאי הרשעתו בתיק דנן ובכפוף לקבלת רישיון לנשק ארגוני.

הנאשם הציג לשירות המבחן חוות דעת חתומות על ידי מפקדיו, שמציינות את תפקודו החיובי כשוטר ומעידות על היותו קצין איכותי, חרוץ, יצירתי, שמבצע את המוטל עליו בצורה מקצועית ותורם להצלחת המשימות בכל תפקיד שביצע. הנאשם מסר שכדי להמשיך בתפקידו כקמב"ל, היה עליו לעבור סיווג ביטחוני, שהוקפא על רקע ההליך דנן, ולכן הוא נאלץ לעזוב את התפקיד ועבר לשרת כקצין תעבורה בתחנה אחרת. מהלך זה גרם לנאשם תסכול והציף אצלו אירועים טראומטיים שאליהם הוא נחשף במסגרת תפקידו ביחידת העיקוב. על רקע האמור ועל רקע קושי בהתמודדות עם ההליך דנן, הנאשם הופנה לטיפול רגשי ופנה לקבל טיפול בחודש אוגוסט 2023. העו"ס שטיפל בנאשם דיווח שהנאשם טופל על ידו במשך כחצי שנה והטיפול סייע לו לרכוש כלים שמאפשרים לו להתמודדות עם הקשיים שחווה. הנאשם מצדו מסר לקצינת המבחן כי הטיפול הפחית אצלו חרדות והוביל לתחושת איזון נפשי ורגשי.

בהתייחס לביצוע העבירה, הנאשם מסר כי לקראת סיום הפעילות של שוטרי התחנה בעראבה, הוא שמע קריאות של שוטרים לעזרה, ראה שוטרים רצים, הבין שמתקיים מרדף והחל לרדוף אחרי המתלונן בסמטאות. הנאשם מסר כי חשש שהמתלונן מוביל אותו למלכודת, אישר את המתואר בכתב האישום המתוקן, הסביר שבהתחלה רצה לנטרל את המתלונן, ברם בבעיטה הנוספת הוא פרק את תחושת הפחד והסטרס שחש בעת המרדף ומסר כי באותו רגע כבר הבין שפעל באופן שגוי. הנאשם תיאר את האירוע כנקודתי, שאינו מאפיין אותו ובהתייחס למילוי הדו"חות באופן שגוי, הסביר שבחר להצדיק את מעשיו, על רקע תחושת בהלה שאחזה בו בעקבותיהם. הנאשם ביטא צער עמוק וחרטה על מעשיו, כמו גם הבנה כי הוא נדרש לשלם מחיר בגינם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם התחנך במשפחה תקינה ונורמטיבית, על ערכים של יושר, ראיית האחר, תרומה למדינה והשגיות וכי הוא תפקד באופן תקין לאורך השנים. עוד עלה רושם כי הנאשם ניחן בחשיבה ביקורתית ותובנות בנוגע לכשלים שעמדו בבסיס התנהגותו, נוטל אחריות מלאה למעשיו, מבטא הכרה בפגיעה במתלונן ולמעשה הוא נעדר מאפיינים אלימים באישיותו ודומה כי ההליך הפלילי מהווה עבורו גורם הרתעה משמעותי. על רקע האמור, ונוכח הרושם כי הנאשם מצליח להיעזר בגורמי טיפול, שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירה בעתיד נמוך.

בהתייחס לשאלת ההרשעה, שירות המבחן העריך שהרשעה עלולה לפגוע בעבודתו החדשה של הנאשם, שעתידה להוות עבורו עוגן ליציבות ופרנסה ומכאן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 160 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים והראיות - הן בשאלת ההרשעה והן בשאלה העונש
טרם טיעוני הצדדים לעונש, הן המאשימה והן ב"כ הנאשם 1 ביקשו להשמיע עדויות מטעמם. מטעם המאשימה העיד המתלונן ואילו מטעם הנאשם 1 העידו ארבעה קציני משטרה.
4. המתלונן, מר מוחמד נוראללה, העיד כי ביום האירוע הוא הגיע לבית הוריו בכפר, צילם במקרה והנאשם 1 התנפל עליו, ירק עליו, הכה אותו ואיים עליו וכי השוטר השני גם הוא נתן לו מכות בעודו שוכב מדמם. עוד העיד כי גם היום הוא סובל מהמכות שקיבל, לפני כשבועיים עבר ניתוח גב ועד היום לא יודע ולא מבין מדוע עשו לו את מה שעשו.
סנ"צ תמיר ארד, מפקד תחנת משגב בעבר, העיד כי הוא מכיר את הנאשם 1 כמפקד השיטור העירוני וכקצין אג"מ של תחנת משגב וביקש להמשיך לעבוד עמו, כיוון שמדובר בקצין מצוין שמבצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר. עוד העיד כי בעבר הנאשם הוגדר כקצין מאוים, בעקבות אירועים שהיו קשורים למשפחות פשע בגזרת תפקידו.
נצ"מ מירב וגנר, מפקדת תחנת כפר כנא, העידה כי ביקשה לקבל את הנאשם 1 כקצין שיעבוד איתה, כיוון שהוא הקצין הטוב ביותר שזכתה להכיר במשטרת ישראל במשך 28 שנות שירות.
נצ"מ ויקטור בוסקילה, מפקד המרחב מזה שלוש וחצי שנים, העיד כי הנאשם 1 הוא אחד הקצינים הטובים שעבדו תחת פיקודו במרחב גליל וכי מדובר בקצין אכפתי, מחויב ואמיץ.
נצ"מ שחר חמדי העיד כי שימש כרמ"ד שיטור עירוני בעת שהנאשם היה קצין שיטור עירוני בעראבה וכי שנה לאחר כניסתו של הנאשם 1 לתפקיד, היחידה הוכרה כיחידה מצטיינת והרשות, שקודם לכן ביקשה לפרק את היחידה, ביקשה להרחיבה ולהגדילה. עוד העיד כי מדובר באחד הקצינים היותר טובים שהכיר, שתרם רבות לקהילה במסגרת תפקידו וחווה משבר גדול בעקבות האירוע דנן.

5. ב"כ המאשימה הפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, לעבירה שבה הורשעו הנאשמים וטען כי מעשיהם פגעו בערכים שעניינם שמירה על האוטונומיה של הפרט, על כבודו ועל פרטיותו, כמו גם באמון הציבור במשטרה. עוד טען שכל חטאו של המתלונן היה שצילם במקום האירוע, הפנה לפסיקה, כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת וטען כי המתחם ההולם את נסיבות התיק דנן נע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הסכים כי התסקירים בעניינם של הנאשמים חיוביים, התייחס להודאת הנאשמים, לתרומתם לחברה ולעובדה שהם נעדרים עבר פלילי, ברם טען כי הם לא הוכיחו נזק קונקרטי, שכן הנאשם 1 עדיין משרת במשטרה והנאשם 2 התקבל לעבודה חדשה כמאבטח. ב"כ המאשימה ביקש ליתן משקל לשיקולי הרתעה וגמול, להרשיע את הנאשמים ולגזור עליהם עונש בתחתית המתחם שהציע, לצד פיצוי לנפגע העבירה.
6. ב"כ הנאשם 1 טען כי הנאשם חש בושה גדולה ומבקש סליחה על התנהלותו באירוע החריג והיחיד ב-13 שנותיו במשטרה והגיש אסופת פסיקה, כדי ללמד שבמקרים דומים אחרים בתי המשפט נמנעו מהרשעה וכדי ללמד שאף במקרים חמורים יותר, נעשה עם נאשמים הסדר מותנה. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי האירוע התרחש במהלך פעילות מבצעית בעראבה, כשהנאשם היה בסטטוס מאוים והיה נתון במתח מתמיד, הדגיש את נטילת האחריות, את ההתרשמות החיובית של שירות המבחן מהנאשם וטען כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו והיום נמצא במקום אחר. עוד הגיש אסופת מסמכים, כדי ללמד על תרומתו של הנאשם לחברה, טען שמדובר בקצין ערכי, שכשל ולמד את הלקח וביקש להימנע מהרשעת הנאשם, מהטעם שהמשך שירותו במשטרה כבר נשקל בעבר ולאחר סיום ההליך כאן הוא צפוי לחזור ולהידון במדור משמעת וברי שלתוצאות ההליך כאן יש השלכה על ההליך המשמעת, ודאי שעל קידומו של הנאשם בעתיד.
7. ב"כ הנאשם 2 הגיש אסופת תעודות ומסמכים, כדי ללמד על תרומתו של הנאשם לחברה ועל החשיבות של הימנעות מהרשעה במקרה דנן. עוד ביקש ליתן את הדעת לנסיבות המבצעיות באירוע דנן - כניסת הנאשם למרדף אחרי המתלונן, בשטח עוין, עקב דיווח על תקיפת שוטרים, וטען כי מהמקום הזה, שבו הנאשם היה נתון בלחץ, הוא תקף את המתלונן תקיפה נקודתית. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם מצר ומתחרט על האירוע, שמהווה כתם יחיד בחייו והתנצל, הן בפני המתלונן והן בפני מפקדיו. בהתייחס לשאלת ההרשעה, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם כבר נפגע ונענש במספר מישורים, בחר לסיים את שירותו במשטרה והוברה לו שהרשעה עלולה להוביל לכך שישללו לו את ההיתר לנשק ומכאן שהיא עלולה לפגוע בעבודתו. עוד הגיש פסיקה, כדי ללמד על מקרים אחרים שבהם בית המשפט נמנעו מהרשעת שוטרים וביקש להגמיש את הדרישה להוכחת נזק קונקרטי.
8. הנאשם 1 אמר שכל חייו הוא שירת בתפקידי בטחון מתוך תחושת שליחות, לקח אחריות על מעשיו, והוסיף שמדובר באירוע חריג וחד פעמי וכי הוא מבין שהיה צריך להתנהל אחרת. הנאשם 1 אמר שהרשעה תהווה עונש כבד וביקש ליתן לו הזדמנות ולהימנע מהרשעה, כדי לא להכתים את הקריירה שלו ולא לפגוע בתפקידו בעתיד.
9. הנאשם 2 פנה למתלונן בהתנצלות, חרף הקושי במעמד, ואמר שהוא מבין שחרג מסמכות, אבל למעשה כל חייו עסק בנתינה ומתכוון להמשיך לתת בעתיד. הנאשם 2 הוסיף ואמר שהאירוע דנן חריג ביותר להתנהלותו וסיפר כי הוא עבר מסע נפשי מפרך בעקבות האירוע, מסע שהוביל להתפטרותו מהמשטרה, לכך שעבר טיפול, כדי להיות מסוגל להמשיך ולתפקד והיום הוא מרגיש שעתידו מוטל על הכף. עוד אמר שיעשה כל שביכולתו כדי לבצע של"צ ובכך לתרום למדינה, אף מעבר לשעות שהומלצו וביקש להימנע מהרשעה, שתהווה עבורו אות קין. שאלת הרשעת הנאשמים

10. הלכה פסוקה היא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם ואילו רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה ובין חומרתה של העבירה, יפטור בית המשפט את הנאשם מהרשעה (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (28.8.85)). עוד נקבע בפסיקה כי ההכרעה במקרים אלה תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב") שלפיהם, ראשית יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ושנית, יש לבחון אם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו (עוד ראו מן השנים האחרונות - רע"פ 9042/17 היאם עאבד נ' מדינת ישראל (27.12.17); רע"פ 841/20 אלדין נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (4.2.2020); רע"פ 6496/20 ורבר נ' מדינת ישראל (21.9.20) בפסקה 10; ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.21) ורע"פ 4214/22 עדן יצחק נ' מדינת ישראל (7.7.22)).
- בפסיקה מאוחרת יותר חזר בית המשפט העליון על ההלכה שלפיה הימנעות מהרשעה היא בגדר "חריג שבחריגים" וקבע כי על בית המשפט להשתכנע שהפגיעה הצפויה בעתידו של הנאשם אינה שקולה לתועלת הציבורית שתצמח מהרשעה ואל לו להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" בנוגע לנזק שעלול להיגרם לנאשם, אלא להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה (רע"פ 5949/17 משה אמר נ' מדינת ישראל (25.7.17); רע"פ 3621/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.19)).
11. בין שני הפרמטרים המשמשים לבחינת שאלת אי ההרשעה - חומרת העבירה ונסיבותיה והפגיעה בשיקום הנאשם - מתקיימת מעין "מקבילית כוחות". ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר, ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר (ראו ע"פ (מחוזי מרכז לוד) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (30.8.15); רע"פ 10232/17 עובד ראובן נ' מדינת ישראל (14.3.18)).
12. נחזור לענייננו. לאחר שבחנתי את מכלול הנתונים והשיקולים בתיק דנן בראי המבחנים שנקבעו בפסיקה, באתי לכלל מסקנה כי המקרה דנן נכלל בגדר אותם מקרים חריגים שבהם ניתן להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אנמק.
- אשר לחומרת העבירה ונסיבותיה - איני מקלה ראש בחומרת התנהגותם של הנאשמים וסבורה כי מעשיהם ראויים לכל גינוי. עם זאת, אם נתעלם ממהות הנאשמים, אני סבורה כי אין מדובר באירוע ברף חומרה גבוה. עסקינן באירוע נקודתי, לא מתוכנן, שאירע בעת פעילות מבצעית בשטח עוין, והאלימות שנקטו הנאשמים כלפי המתלונן, לא בוצעה בצוותא או באמצעות חפץ, היא אינה ברף חומרה גבוה (יריקה ובעיטה קלה מצד הנאשם 1 וחבטה בראש, ישיבה על המתלונן ובעיטות ברגליו מצד הנאשם 2) ולא היה בה כדי לגרום למתלונן חבלות. ועוד, הגם שהמתלונן הותקף על ידי שני הנאשמים, הרי שמדובר בשני אירועים מנותקים זה מזה (הנאשם 2 לא היה ער לנסיבות ביצוע התקיפה על ידי הנאשם 1 והחל במרדף אחרי המתלונן לאחר ששמע את צעקות השוטרים). רוצה לומר, שאין מדובר בעבירה שבנסיבותיה אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה. השאלה הנשאלת היא - האם מיהות הנאשמים - שוטרים שמייצגים את מערכת אכיפת החוק - מונעת את האפשרות להימנע מהרשעתם?

עיון בפסיקה מלמד כי בתי המשפט אכן מייחסים חומרה לעבירות שמבוצעות על ידי שוטרים, שהרי יש בהן כדי לפגוע לא רק בנפגע העבירה, אלא אף באמון הציבור במערכת אכיפת החוק ובערכים הבסיסיים שמנחים את משטרת ישראל, לרבות ההגנה על שלום הציבור והשמירה על טוהר מידות (ראו לעניין זה: רע"פ 5040/23 גולן אבלייב נ' מדינת ישראל (2.8.23)). עם זאת, דומה כי עצם ביצוע עבירות אלימות על ידי שוטרים אינו מונע אפשרות של הימנעות מהרשעה וקיימים מקרים, דומים בנסיבותיהם למקרה דנן, שבהם בתי המשפט נמנעו מהרשעת הנאשמים (ראו למשל, ת"פ (שלום י-ם) 26189-08-16 מדינת ישראל נ' לוציאנו (26.7.17); ת"פ (שלום י-ם) 21305-02-18 מחלקה לחקירות שוטרים נ' קציר (15.10.18); ת"פ (חיפה) 30247-12-21 מחלקה לחקירות שוטרים נ' והב (29.12.22); ת"פ (ראשל"צ) 70314-11-20 מדינת ישראל נ' גואטה (19.7.23); ת"פ (שלום ב"ש) 55451-03-21 מדינת ישראל נ' אזולאי (3.12.23); ת"פ (שלום י-ם) 33860-10-21 מדינת ישראל נ' אוחיון (10.12.23); ות"פ (שלום י-ם) 2218-03-22 מדינת ישראל נ' אליהו (26.3.24)).

אשר לפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה, כדי לתמוך עתירתה להרשעת הנאשמים - אלה דנו בנסיבות שונות, חמורות מנסיבות העניין כאן ולכן לא מצאתי להקיש מהם לענייננו. כך למשל, ברע"פ 923/19 דובר בשוטרת שדיווחה כזב כי מפקדה הטריד אותה מינית ופעלה בניגוד עניינים ביחס למתלונן שהיה קרוב משפחתה; ברע"פ 3681/19 וברע"פ 7645/20 נדונו תקיפות שגרמו למתלוננים חבלות של ממש, שלא כבענייננו; ברע"פ 7921/22 דובר בשוטר שתקף בצוותא עם אחר את המתלונן, בהיותו עירום, בעת בידוק בטחוני, וגרם לו חבלות של ממש; ובעפ"ג (מחוזי חיפה) 31263-11-17 דובר בשוטר שתקף את המתלונן בצוותא עם אחר, באמצעות מוט ברזל, שלא כבענייננו. אשר לפגיעה בשיקומם של הנאשמים - המושג 'שיקום' אינו מוגדר בחוק העונשין, אך בתי המשפט, על דרך השגרה, מתייחסים אליו כאל שינוי תודעתי בקרב מבצע העבירה, שינוי שמאפשר, במבט צופה פני עתיד, לשער כי העברין לא ישוב לבצע עבירות דומות.

בענייננו, שני הנאשמים קציני משטרה מוערכים ומצטיינים, הקדישו את חייהם הבוגרים לשירות הציבורי ותרמו רבות לקהילה, כפי שניתן ללמוד מעדויות עדי האופי שהעידו מטעם הנאשם 1 ומהמסמכים והתעודות שהגיש ב"כ הנאשם 2. שניהם נעדרי עבר פלילי, נטלו אחריות מלאה על מעשיהם, הכירו בפסול שבהם והביעו צער עמוק וחרטה כנה בגינם. הראיות שהוגשו במסגרת הטיעונים לעונש מלמדות כי מדובר באירוע חריג בחייהם של הנאשמים, שאינו משקף את התנהגותם בדרך כלל ושירות המבחן אף הוא העריך כי הסיכון מצדם להישנות עבירות בעתיד - נמוך. מילים אחרות, ניתן לשער, במבט צופה פני עתיד, כי הנאשמים לא ישובו לבצע עבירות דומות.

אשר לנזק שהרשעה עלולה לגרום לנאשמים - הנאשם 1 אמנם עודנו משרת במשטרה, ברם ברי כי הרשעה תהווה שיקול משמעותי בבואו של הגורם המוסמך לשקול את המשך העסקתו או את קידומו בעתיד. הנאשם 2 עזב את המשטרה והתקבל לעבודה כמנהל אבטחה במשרד האוצר, ברם העסקתו הותנתה בקבלת רישיון נשק ארגוני והמסמכים שהוגשו מטעמו מלמדים על הקשיים הכרוכים בקבלת רישיון שכזה ותומכים את החשש שהרשעה תוביל למצב שבו הוא לא יוכל להמשיך בעבודתו. לדידי, יש באמור לעיל כדי ללמד שהרשעה תגרום לנאשמים נזק בלתי סביר ביחס לעבירה שאותה הם ביצעו.

13. לאור כל שפורט לעיל, אני סבורה כי ניתן במקרה דנן להימנע מהרשעת הנאשמים מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. חומרת מעשיהם של הנאשמים תקבל ביטוי בפיצוי שיוטל עליהם לטובת המתלונן, פיצוי שאף יבטא הכרה בנזק שנגרם לו (בהקשר זה יוער כי עדותו של המתלונן הותירה עליו רושם של עדות מוגזמת, הן בנוגע לפגיעות הגופניות שנגרמו לו, לדבריו, והן ביחס לעובדות כתב האישום המתוקן).

סוף דבר

בהתחשב במכלול השיקולים והנימוקים שפורטו לעיל, ולאחר שנקבע כי הנאשמים ביצעו את העבירה המיוחסת להם בכתב האישום המתוקן, הריני גוזרת עליהם את העונשים הבאים, מבלי להרשיעם בדין:

א. צו של"צ בהיקף של 160 שעות, שיבוצע על ידי כל נאשם בהתאם לתכנית שתוכן לו על ידי שירות המבחן ותועבר לאישור בית המשפט תוך 45 ימים.

ב. כל נאשם ישלם למתלונן (עת תביעה 3 בכתב האישום המתוקן) פיצוי בסך של 3,500 ₪.

הפיצוי ישולם לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, עד ליום 19.1.25, באחת הדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

בית המשפט הסביר לנאשמים את משמעות צו השל"צ והזהירם כי אם לא ימלאו אחר הצו או יעברו עבירה נוספת, ניתן יהיה להפקיע את הצו, להרשיעם ולגזור את עונשם מחדש.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"ה, 16 דצמבר 2024, בנוכחות הצדדים.